

GORJE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 8. SRPNJA 1951.

BROJ 28.

UCITELJ OPOMINJE PRIJATELJE

Spasitelj usrećuje svoje prijatelje u punom opsegu te riječi. Ne potpuno sreće ne daje nikome u ovoj dolini suza. On uzdiše u njima dođuše čežnja za potpunom srećom, ali to je nedostižno na zemlji. Ovdje se postizava samo jedan njezin dijelak, i to na časovito vrijeme. Spasitelja je sreća tek na drugom svijetu.

Spasitelj je uzeo svoje vjerne učenike Petra, Jakoba i Ivana sa sobom na brdo Tabor i preobrazio se pred njima. I oni su uživali gledajući to preobraženje. Ali ti Taborški časovi nisu bili dugotrajni. Ubrzo je Spasitelj pozvao svoje učenike da sidu s brda blaženosti u dolinu svagdašnjice, gdje se gomilaju teški oblaci briga, a borba ne prestaje. Prije toga ih Spasitelj opominje na budnost u vjeri i ljubavi i na porast svrhunaravnoga života.

Naš je život sličan djetetu onoga kralja, proti kojemu se pobunio njegov sin i on ga bacio u tamnicu. Teškim mu je lancima sapeo ruke i noge. Ali je jednoga dana velikodušno zaboravio njegovu krivnju i izrazio želju svojemu vječitu, da se sin oslobodi iz zatvora. Dva muža skloze tada i razbiju okove. Podignu na svoja leđa sina kraljeva i donesu ga ocu. A otac je bio izvan sebe od radosti. Obuče mu grimizno odijelo. Natakne zlatni prsten na ruku njegovu. I obuća mu krunu. Ali tada opazi kralj, da su na rukama i nogama njegovim tragovi i rda od okova. Zato reče: da se i to odstrani, jer prije ne će osjetiti čiste radosti zbog oslobodjenja.

Taj kralj, to je Spasitelj, a oslobođenik je Njegov učenik. Rda su malene ljudske slabosti, koje su se prilijepile uz svako Evinu dijete. To je rda sebičnosti, taštine, pospanosti. To je rda malih nevjernosti u svagdašnjem životu. To se sve mora prije odstraniti, nego li će Spasitelj imati čistu radost u svojim prijateljima. Nego li će ih moći nagraditi nebeskim blaženstvom. U tu svrhu Spasitelj korji i opominje.

Tako Spasitelj iz čiste ljubavi kuka svoje prijatelje. Prerevnoj Marti iz Betanije podjeljuje ukor, a ozbiljnim glasom drugim učenicima reče: »O bezumni i sporoza srea za vjercvanje svega, što su proroci govorili! Nije li trebalo, da to Krist pretrpi i tako uđe u slavu svoju?« (Lk 23, 25 i 26). A kad su Mu govorili: »Pa nijesmo ponijeli kruha, A Isus je to znao i rekao: »Malovjerna, što razmišljate u sebi, što nemate kruha. Zar još ne razumijete niti se spječate pet hljebova na pet tisuća, i koliko košara nakupiste?« (Mt. 16, 7—9).

Tko dakle hoće biti učenik Kristov, taj si treba biti svjestan, da mora s Njim piti gorki kalež patnja. S Njim mora početi na Maslinsku Go-

ru i Golgotu. Zato i reče: »Nije učenik nad učiteljem, ni stuga nad svojim gospodarom. Dosta je učenicu, da bude kao Njegov učitelj i sluzi kao njegov gospodar. Kad su domaćina nazvali Beelzebubom, koliko će više domaće njegove« (Mt. 10, 24—26). Spasitelj nastavlja: »Ne mislite, da sam došao da donesem mir na zemlju. Nisam došao da donesem mir nego mač. Jer sam došao da rastavim čovjeka od oca njegova i kćer od matere njezine i snahu od svekrve njezine« (Mt. 10, 34—36). To se razumije, da to bude, ako su im oni zapreka da Bogu služe.

Težak je život na zemlji i mnoge su poteškoće da se Bogu služu. Stoga i veli Spasitelj: »I tko ne uzme križa svoga i ne ide za mnom, nije mene dostojan. Tko nađe život svoj, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga« (Mt. 10, 38—40). Tko se pokloni svijetu i njegovim grešnim napastima i u tom nađe svoj život, izgubit će ga za vječnost. Boriti se protiv tomu — križ je, koji treba da uzmemo na svoja ramena i podemo za Kristom.

Prijatelj Isusov Lazar iz Betanije leži teško bolestan. On šalje svoje sestre Isu, da Mu kažu: »Gospodine! Gle, bolestan je onaj, koga ljubiš« (Fv. 13, 3). I ništa više ne rekoše. On već znao, što su mu je rekli. One imadu pouzdanje u Nj. Njegova mudrost i ljubav uređuju sudbinu ljudi. Mjere njihova trpljenja i radosti. Oboje ublažuju. Postavlja granice bolesti i životu. Ali

bolest Lazarova se pogoršava. Gdje je zaostao Gospodin? Još uvijek ne dolazi. Zašto ne čini čudo iz daljine? Zašto dopušta da umire Njegov vjerni prijatelj? I on doista umre, a Učitelj se još uvijek ne pokazuje. Već četiri dana leži Lazar u grobu. Tada tek dolazi Gospodin. Bilo je prekasno. I sestre Mu predbacuju. Marta reče: »Gospodine, da si Ti bio ovdje, ne bi umro brat moj. Ali sad znam, da štogod zamoliš u Boga, da će Ti Bog dati« (Fv. 11, 21—23). I Učitelj nagraduje ovu vjernu odanost. On uskrisuje njihova brata.

Uvijek je tako. Ako je neki prijatelj Spasiteljev izdržao kušnju, tada ga Spasitelj obilno nagraduje. On mu daje mir, koga svijet ne može dati: »Mir vam svoj ostavljam, mir svoj dajem vama. Ne dajem vam ja, kao što svijet daje. Neka se ne plaši srce vaše, i neka se ne bojite« (Fv. 14, 27—28). On svoje prijatelje tješi i jača: »Ovo sam vam knzao, da u meni mir imate. U svijetu ćete imati tjeskobu, ali se uzdajte, ja sam nadvladao svijet« (Fv. 16, 33).

Uostalom: »Eto vam dadeh vlast da gazite zmije i škorpljone i svaku neprijateljsku silu, i ništa vam ne će nauditi. Ali se ne radujte tomu, što vam se duse pokoravaju, nego se radujte što su imena vaša zabilježena na nebesima« (Lk. 10, 19—20). Jer: »Ja sam uskrisnuo i život! Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će. I nijedan, koji živi i vjeruje u mene, ne će umrijeti do vijeka« (Fv. 11, 25—27).

MLADOMISNIKU

Davno je bilo, kad si kō dijete
Shivao san o velikoj sreći,
Da budeš svecenik, za duše da živiš,
Da nikom se nisi usudio reći.

Ali vrijeme leti, san blva javom:
Dušaj Ti danas pjeva od sreće,
Vesele se a Tobom poija i šume,
Ptica na grani i mirisno cvjetće.

Dobar je Gospod, nek mu je hvala,
Jer velike stvari učini Tebi:
Svecenik si Božji, to čast je i sreća,
Da nikakvo blago Ti dao je ne bi.

Čeka te život pun patnja i boji
Ali ništa za to, sve će to proći.
Ti sav si Božji, On će te krštitelj,
A zatim sretna vječnost će doći.

Dobro nam došao Misniče mladi,
Kličemo s tiri i ponosi na Te.
Svevišnji nek nam uliši molbe,
Da vazda Te milost i blagoslov prate!

Svetoj Braći

Is kriša Božjega u vaše je srce,
sveta Cirilo i Metode,
ljubav ona prešla
za sve slavenske narode.
Svi oni iz krajeva raznih,
sa sve četiri strane vjetrova,
dođoše do pisma i svojih slova.
Kroz stoljeća svih borbi i lomova

luč vaše vjere a ljubaviju svijetili,
jer svako jutro, kad pjevaju pješt, Bogu molitva sa žrtvom ao diže.
Sveta Cirilo i Metode,
ljubav i vjera u Onoga Arta,
koji us drugo naroda
blagoslova i slavenske narode!

»Kušajte i vidite, kako
je stadak Gospodin; bla-
go čovjeku, koji se umla
u Nje (Pa. 33, 9).
Pričena iz donacije sv. Miro

ŽIVI PO VJERI

Čovjek može da živi trovranim životom: životinjskim, ljudskim i božanskim. Životinjski živi, kad potpuno slijedi tjelesne želje i zaroni u svoje tjelesne strasti i jedino misli na to, kako bi zadovolji svojina. Ljudskim životom živi, kada se ravna po prirodnim nagnućima, upravljenim propisima zdravoga razuma, a božanskim, kad svoje hitljenje, govor i djela upravlja prema propisima nadnaravne, božanske vjere, prema riječima sv. Pavla: Pravednik živi iz vjere, živjeti po vjeri znači dakle živjeti božanskim životom, a živimo po vjeri, kada nju uzmemo za pravilo svoje života.

Tako je kod molitve potrebna vjera. Kod usmene molitve treba da vjerujemo, da je Bog prisutan i da dobrohotno prati našu molitvu. Kod pobožnog razmatranja treba jednako da vjerujemo, da je Bog prisutan i da vidi i zna svaki kret naše volje i naših čuvstava, kao što vidi i zna svaki kret našeg tijela. Treba da si predložimo istine, kako ih vjera učli i da prema svijetlu vjere upravljamo svoje misli i osjećaje. Na takav će nam način biti oni posvećeni i zaslužiti. Da li kod molitve osjećamo radost ili sućotu, to nije važno. Da li netko ima i posebnih darova, vidjenja i objave, ni to nije važno. Za tim ne treba težiti, i ako tko to ima ne smije da se time ponosuje. Važno je: moći u duhu vjere, koja se temelji na spoznavju božanske istine, kako je predložio sv. Cirilo i na čvrstom pretpoznavju us tu istinu.

Kad kdemo na sv. Ispovijed potrebna nam je opet vjera. Vjera nam kaže, da je u sv. Ispovijedi svecenik namjenio Božju, da je njegova riječ namjesto Božje riječi i da njegovo određenje čini našu dušu u Isusovu od svih ljeta grjeha. Nije važno, kakav je taj svecenik kao čovjek. Važno je, da je on u Ispovijednoj namjesto Boga. Ta vjera će nam pripomoci, da čemo iz sv. Ispovijedi piti veoma mnogo koristi za svoju dušu.

Kad pristupamo k stolu Gospodnjemu, treba da se živimo vjerom u prisutnost Isusovu pripravimo na tu andeosku hranu. Treba da je s istom vjerom primamo, u sreću se Isusu radujemo i zadovoljimo se onom srećom, koju nam vjera pruža, makar ne imali posebnih slatkih čuvstava. Nek nas ne smeta, ako nemamo tih čuvstava. Dovoljna je vjera, kojoj se naša volja potpuno podvrgava, da dobijemo u svetoj Pričesti umnožavanje radosni posvećujuć i punniju molitvu djelujuću, što oboje sačinjava izvršene plodove ovog božanskog Sakramenta.

Kad vršimo sasvim obična djela, koja u sebi nisu ni dobra ni zla, na pr. kad učimo, pšemo, kopamo i t. d., možemo ta djela vjerom posvetiti i čestom pomisli na prisutnost Božju učiniti ih Bogu dopadnim. Na taj se način svatko od nas može doprijeti do Boga, a svatko od nas može doprijeti do Boga, a svatko od nas može doprijeti do Boga, a svatko od nas može doprijeti do Boga.

Kad nas snadu napasti, svetl Pavao nas učli, da nam je u njima vjera štiti. Prije svega umrete štiti vjeru, da se obranite od plamenih strijelca paklenoga neprijatelja. Tko nema toga štita, može lako biti ranjen, a tko ima štiti vjere, otrovne strijelce napasti alomiti će se o nj.

I u vrijeme nevolja treba da nam vjera bude onim jakim oklopom, kojim treba da zaštitimo svoje srce, da ne klone pod udarcima udara. Pobožno koga tješila je vjera, da je Bog onako sve odredilo, kako ga je stiglo sud da je dobio imetak, a sad da ga je izgubio. Majka mladog mučenika Sirimforjana jačala je sina u mukama vjerom u nebesku krunu, koja ga čeka iz kratke borbe. Prava snaga u patnjama može da tvrtve samo iz vjere.

